

ФІМІАМ

ЖИТТЯ, НАПОВНЕНЕ ЗМІСТОМ

3

2008

Хай серце ваше не буде байдужим!

**Моральне каліцтво
– це байдужість до
поганих діл і слів
(Феофраст)**

Байдужість – стан людини, коли вона не виявляє ні найменшого зацікавлення будь-чим. Синонімами цього слова є наступні: апатія, черствість, безсердечність, пасивність.

Прикладом байдужості з Біблії є притча Ісуса Христа про доброго самарянина (Луки 10:30-35):

«Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійникам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його. Проходив випадком тією дорогою священик один, побачив його, і проминув. Так само й Левит надійшов на те місце, поглянув, і теж проминув. Проходив же там якийсь самарянин, та й натрапив на нього, і, побачивши, змилосердився. І він підійшов, і обв’язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього. А другого дня, від’їжджавши, вийняв він два динарії, та й дав їх господареві й проказав: Заопікуйся ним, а як більше що витратиш, заплачу тобі, як вернешся».

Також про байдужість ми можемо прочитати у зверненні до церкви в Лаодикії (Об.3:14-18):

« І до Ангола Церкви в Лаодикії

напиши: Оце каже Амін, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива: Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти літеплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплуну тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перетищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтись, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була, а мастью на очі намасти свої очі, щоб бачити».

Байдужість тут описана як стан «теплоти»: «не холодний і не гарячий».

Два попередні тексти з Біблії показують негативне ставлення Господа до байдужості. В притчі про доброго самарянина Ісус вчить людей чинити так само милостиво, як вчинив з постражданим добрий самарянин. Що ж стосується другого уривка, то Боже ставлення до байдужості підкреслюється в 16 вірші: «А що ти літеплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплуну тебе з Своїх уст...».

Одного разу учні задали Ісусу Христу запитання про кінець світу: «...Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його

учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?» (Матвія 24:3). У відповіді Ісуса були такі слова: «...І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне». Охолодження любові і є байдужістю.

Коли ж людина буває до чогось байдужою? Тоді, коли це не є для неї важливим або гідним її уваги, коли її гордість не дозволяє зробити певний крок чи прийняти якесь рішення.

Байдужа людина не може шукати істину, тому що вона байдужа до істини. Байдужа людина не може отримати спасіння, адже байдужий до свого духовного стану є байдужим і до Доброї Новини про спасіння. Байдужа людина не може служити людям тому, що байдужа до ближнього. Байдужа людина не може служити Богу тому, що байдужа до Бога. Байдужа людина не спроможна посправжньому вірити, любити, страждати і жертвувати собою, тому що ці риси протилежні до байдужості. Байдужа людина не може обминути пекло, якщо не відмовиться від своєї байдужості.

«Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престоли слави Своєї. І перед Ним усі ▶

продовження на стор. 2

У номері:

Байдужа людина не може служити людям тому, що байдужа до ближнього.

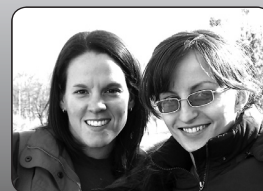
1-2

Якщо хтось хотів потрапити на богослужіння у нашу церкву, то знайти нас було не так-то легко, тому що ми постійно змінювали адресу свого перебування.

3

Дякую вам за те, що дозволили мені бути частиною вашої церкви і вашого служіння.

4

СЛОВО БОЖЕ АКТУАЛЬНЕ

Байдужість – це параліч душі, передчасна смерть (Антон Чехов)

народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч. Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. Бо Я голодував був і ви нагодували Мене, прагнув і ви напоїли Мене, мандрівником Я був і Мене прийняли ви. Був нагий і Мене зодягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене. Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли? Цар відповідить і промовить до них: Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили. Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене,

прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований. Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабкий і в в'язниці і Мене не відвідали ви. Тоді відповідять і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці і не послужили Тобі? Тоді Він відповість їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили! І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя» (Матвія 25:31-46).

І хай серце ваше не буде байдужим! Нехай Сам Христос попровадить вас тими шляхами, де б ви могли зустріти тих, хто потребуватиме вашої допомоги і підтримки! ■

Історія однієї байдужості

Християнське життя не позбавлене гріхів і спокус, які можуть привести до жажливих наслідків і стати ще гіршими за саме випробування. Ворог ніколи не дремає і вигадує хитріші способи боротьби проти християнина, тому треба завжди пильнувати...

Вистачає одного камінця, щоб зруйнувати фортецю, і без того вже похилена; однієї думки, щоб власти. Життя християнина – непохитна фортеця, збудована на Божих принципах і постановах, та коли ми допускаємо щось інше в своє серце, це поступово нахилиє фортецю до землі. Ми часто відчиняємо грати фортеці назустріч завульованій брехні, яка нам здається правдою. І раптом, після такої „гостинності” до послів ворога, ми бачимо, що фортеця руйнується зсередини, бо прийняті гості поширюють свою роботу вміло і швидко.

Одного разу двері моєї фортеці відчинилися назустріч брехні, яка називається „це моя провина”. Відчуваючи біль і смуток, неспокій і відразу до себе за незроблений вчасно крок, я звинуватила себе у чужій смерті. Хоча було розуміння того, що для цього немає вагомих підстав і причин, але брехня, яку я впустила, не давала мені спокою. Минав час, і ця думка вкорінювалася у моєму серці і перетворювала його на камінь. Я не могла

побороти почуття провини і ненависті до себе, це призводило до мук душі і болю, який був більшим за мене. З часом, не маючи сил боротися і не бажаючи просити сили у Бога, моя фортеця опинилася у руйнівному стані. Щоб заглушити біль або звільнитися від нього, я впустила ще одну брехню - „мені байдуже”. Вона стала моєю захисною реакцією на власне безсилля і неміч, ненависть і біль; вона керувала моїм життям протягом року. Моє серце перестало відчувати. Мої щирі почуття та емоції зникли, я стала байдужою до болю інших, не могла зрозуміти, що є причиною мертвого стану моєї душі і духовної мертвості, не могла збагнути, як сталося так, що я перестала читати Слово Боже, перестала молитися, часто злилася і дратувалася без причин. Фортеця існувала без життя, вона просто функціонувала. Байдужість як захисна реакція призвела до охолодження серця, до життя без мрій, намагань, досягнень і мети. Незабаром з'явилася байдужість до гріха, який перестав викликати огиду і почуття провини перед Богом. Зникло відчуття болю, з'явилася незнана до цього нездатність співчувати і плакати. Байдужість заповонила пусту фортецю. Божі принципи перестали бути авторитетними, перестали керувати моїм життям.

Байдужість призвела до смерті духовної та емоційної. Але Бог вірний, і Він спонукав до думок, і давав бажання звільнитися і

Господи, Ти просив мене зректись себе, нести щодня свій хрест і йти за Тобою.

Прости мене, що я надто часто думала про себе, забуваючи про Твої постанови... чи йшла за Тобою, але не завжди була Тобі вірною. Ти – Бог любові, нагадував, що тілом Христа на землі є наші тіла, Його руками та ногами є наші руки та ноги.

Отче, я бачила людські потреби, але закривала на них свої очі. Мої руки мали благословляти інших та чинити їм добро, але я мовчала і не робила цього. Прости...

Знаєш, їхні душі стомив біль і сльози, а мені було байдуже. Їхнє життя подібне до каміння, що летить на дно, але я не сказала їм про те, що Ти помер за їхні душі.

О Боже мій, моє серце плаче через те, що пізно зрозуміла. Я не помічала можливість такого шансу показати Твою справу, не була ревною в молитві за спасіння їхніх душ. Прости...

Дуже часто наша байдужість може завадити Божій роботі у спасінні людських душ!

повернутися до Нього. Він просто поставив мене в умови, де дав мені зрозуміти, що без Нього я ніщо і що життя без Нього не має сенсу. Він пробився крізь камінь і влив струмок живої води в мертву фортецю, дав бажання читати Слово. З часом Бог повернув мені втрачену здібність щиро плакати і радіти. Я радію, що Бог живий у моєму житті, що Він не залишив мене тліти у гріху байдужості, що Він вийшов мені назустріч і витягнув мене.

Байдужість – це ворожа зброя, яка відлучає нас від Бога. Ісус ніколи не був байдужим – Він прийшов на землю, бо Йому було не байдуже. Він не був байдужим до гріха і вигнав продавців з храму, Він не був байдужим до людей, бо навчав їх і зцілював. Господь закликає нас, щоб ми стерегли своє серце, „бо з нього походить життя” (Приповісті 4:23). Бог дає безумовну радість серед тривоги. Чому ж ми дозволяємо зовнішнім обставинам змінювати свій внутрішній спокій у Богові? Чому ми відкриваємо грати нашої фортеці для брехні і дозволяємо їй керувати нами? Ми з вами могутні Божі воїни, які живуть у зміцненій Його Словом фортеці, і якщо Сам Бог за нас, то хто може бути проти? Бог любить нас дивовижною і незбагненою любов'ю і завжди вийде нам на допомогу, бо Себе не може зректись. Давайте будемо твердо триматися Його одного і пильнувати своє життя від духовного занепаду. ■

СЛУЖІННЯ

Не будьте байдужі, бо байдужість смертельна для людської душі (Максим Горький)

Будівництво храму

У 2000 році ми збиралися в третьому гуртожитку по бульвару Дружби Народів. Нас було близько 60-ти членів церкви. На той час місця в тому залі було достатньо для такої кількості людей. Але під час святкування одного Нового року ми писали про свої мрії і молилися за це протягом усього року. Одним із моїх бажань було те, щоб наша церква виросла настільки, щоб усі присутні не вміщалися в залі гуртожитку. Мрія здійснилася. Відвідувачів церкви Фіміам стало дійсно набагато більше. Почали орендувати приміщення в школі №24, пізніше збиралися в 2-му училищі, також при потребі орендували зал Будинку техніки, Палацу учнівської молоді, колишнього кінотеатру «Зміна» та іноді Народного дому «Просвіта». Якщо хтось хотів потрапити на богослужіння у нашу церкву, то знайти нас було не так-то легко, тому що ми постійно змінювали адресу свого перебування.

В той час постало питання про власне приміщення. Ми звернулися до місцевої влади за допомогою. Було запропоновано кілька місць: приміщення теперішнього „Колібрису” і одночасно земля, на якій ми зараз знаходимося. Почали молитися і просити, щоб Бог показав нам Свою волю, бо ми не знали, чи потрібна нам взагалі земля, чи краще придбати якесь приміщення. Бог почав діяти і провадити нас у цих питаннях. Приміщення, де зараз знаходиться „Колібрис”, виявилось не придатним для того, щоб надбудувувати там другий поверх. І Бог чітко показав, що ми повинні мати власну землю. Майже чотири роки ми за це молилися.

2004 рік став вирішальним для нас усіх. На сесії міських депутатів перемога щодо земельного питання нашої церкви була з різницею в один голос. Ми чітко

знаємо, що це Божа робота, подарунок нам від Бога. Він подарував нам цю землю без будь-яких хабарів. Ми розуміємо, що на сьогоднішній день просто так її нам ніхто не дав би. Плани, бачення, які маємо бажання реалізувати, – це Божа справа. У сфері, в якій я працюю і служу, так, як і в багатьох інших служіннях, я бачу, як Бог веде, як благословляє, як робить Свого часу те, що Він хоче робити. Бог допомагає: посилає людей, різні організації саме на ті потреби, працю, яку ми мали виконати. Бог благословив з тимчасовим храмом, де ми зараз збираємося, де люди можуть реалізувати себе, служити Богу, де відбувається покаяння, приходять, пізнають Бога і служать Йому. Ми ростемо і хочемо побудувати ще одне приміщення. Ми реально бачимо, що в тому, яке маємо, вже не вміщаємося. Ми, як діти, які ростуть і взуття яких постійно потрібно міняти, – так і ми ростемо і бажаємо розбудовуватися з повною віддачею служити Богу.

За який час планується добудувати Божий дім?

- Маємо бажання за три роки добудувати, але як вийде...

- Навесні 2007 році ми вирили котлован.

Коштів на це не було – тоді ми вчинили по вірі. Продали наявний транспорт, були пожертви людей – всі ці кошти вклали у фундамент. Ми щирі один з одним, єдині, і це радує, адже справа будівництва – спільна. Весь світ жертвує: було таке, що кошти приходили з Токіо. Цікаво те, що Бог турбує серця всіх людей в різних куточках землі.

Я навіть чітко бачу, як Бог і мене вів ще до того, як я став віруючим. Лише тепер я зрозумів, чому став не муляром, а будівельником, хоча навіть будівельником не хотів бути. Тепер чітко розумію Божий

задум і план – Бог використовує нас для поширення Свого Царства на землі. Микола Амерханович теж присвятив себе на цю справу, хоча міг би заробляти значно більше грошей на іншій роботі.

Потребуєте посвячених людей на цю справу?

- Так, звичайно, завжди. Необхідні люди з повною віддачею.

У наших планах побудувати не лише це приміщення. Хочемо зробити прекрасний благоустрій – дитячий майданчик, кімнати для молодіжного служіння, для неповноправних та багато іншого.

А яке бажання ти мав на цей рік?

- Збудувати коробку. Прийде осінь – і буде видно, які ж із поставлених цілей і планів ми реалізували.

Чи дає Бог більше, ніж ви очікували?

- Так! Бог рясно нас благословляє, дає людей з тих місць, звідки навіть не чекали, люди жертвують серйозні суми. Я дуже вдячний за те що Бог торкається людських сердець, і це підбадьорює. Коли весь світ єдиний, чинить по вірі, це надихає, щоб не зупинятися і робити Божу справу до кінця.

Андрій Гаврук

Світлана і Кері

“Сам Бог попровадив мене сюди”

Вітання вам, церква „Фіміам”!

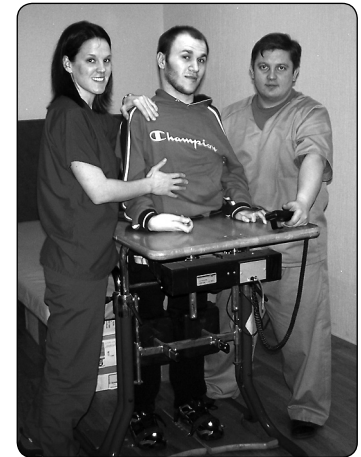
Мене звати Кері Мосс, я працюю реабілітологом в місті Талса, штат Оклахома. Бог, по Своїй милості, дозволив мені провести 10 тижнів у Луцьку, де я маю змогу бути задіяною в реабілітаційному служінні неповносправним людям вашого міста. Це моя четверта подорож в Україну. Впродовж попередніх 3 подорожей - у вересні 2005, 2006, і 2007 років - я була частиною команди „Джоні та друзі” з місією „Колеса для світу”; кожного року я проводила в Україні 2 тижні. Ми відвідували різні церкви України і роздавали візки неповносправним людям. Вірю, що це Сам Бог попровадив мене сюди. Я мала бажання поїхати у якусь країну і послужити там людям. Поїздка в Україну була того року єдиною подорожжю з місією „Колеса для світу”, яка співпадала з моєю відпусткою на той час. Видима радість у Богові і запал до служіння віруючих у вашій країні приводили мене сюди рік за роком. Минулого вересня у церкві „Фіміам” ми зустріли багато людей, задіяних у служінні неповносправним. Я була свідком того, як люди з готовністю служать один одному, виявляючи любов і співчуття до людей з інвалідностями; я зрозуміла, яке бачення дав Бог для майбутнього служіння неповносправним, і це спонукало мене до того, щоб стати частиною такого служіння. Я віддаю всю славу Богу за те, що Він дав мені змогу бути тут!

Моя сім'я, що залишилась вдома, - це мама, брат з дружиною, троє племінників і одна племінниця. Мій брат – один з пасторів у церкві „Потоки благодаті”, яка була заснована 6 років тому і яку я відвідую. В церкві я допомагаю навчати дітей у недільній школі, а також задіяна

в служінні малозабезпеченим людям нашого міста. Протягом 6 років я працюю реабілітологом у Кайзерському реабілітаційному центрі, де допомагаю людям у процесі видужання після різних хвороб і травм. Моя родина, церква і співпрацівники – всі підтримали мене в моєму бажанні поїхати на Україну. Вони надзвичайно зацікавлені тією роботою, яка ведеться тут, у Луцьку.

В посланні до Єфесян 4:1 Павло закликає віруючих „поводитися гідно покликання, що до нього покликано нас”. По Своїй благодаті, Бог рано покликав мене до віри в Нього, благословивши благочестивими батьками, які навчили мене Божій істині і були гідним прикладом служителів у церкві. Раптова смерть мого тата в 1995 році принесла як духовні труднощі, так і ріст в моє життя. З часом правда Божої суверенності, добра посеред випробувань і вірності Своїм дітям проникла в моє серце і зцілила його. Перша частина вірша з книги пророка Осії 6:3 говорить: „І пізнаймо, намагаймось пізнати ми Господа!”. Ці слова стали для мене одним з найулюбленіших місць Біблії. Заради Божого пізнання можна покинути все на світі, бо Він – найбільший скарб у житті! І хоча я часто падаю, але бажанням мого серця залишається жити і поводитися гідно свого покликання, намагаючись більше пізнавати Бога.

Брати і сестри церкви „Фіміам”, ви є благословенням для мене багато в чому, і я радію, що можу провести цей час у служінні разом з вами. Дякую вам за те, що дозволили мені бути частиною вашої церкви і вашого служіння. Продовжуйте поводитися гідно вашого покликання і намагайтеся пізнавати Господа ще більше.

Під час реабілітації

Мене звати Світлана. Я приїхала в Луцьк, щоб допомагати Кері у спілкуванні. За невеликий проміжок часу я встигла полюбити вашу живу і дієву церкву, яка так широко і з готовністю служить людям і Богу. Бог чудовим чином привів мене до служіння неповносправним у 2005 році, коли я працювала в таборі, навчаючи Божого Слова діток з особливими потребами. З того часу Бог змінив моє серце, дав любов, співчуття і бажання допомагати людям з інвалідностями. Я вдячна Богу за те, що Він робить мене частиною Своєї роботи тут, в Луцьку, і веде мене Своїм шляхом. Я вірю, що в моєму житті все відбувається з Його волі, і що Він недаремно привів мене сюди. Мені надзвичайно приємно працювати в одній команді з посвяченими на це служіння людьми з вашої церкви, які багато чим пожертвували заради Божої роботи. Це є для мене великим прикладом того служіння, якого від нас чекає наш Батько. Він змінює наше серця і пріоритети, роблячи нас іншими людьми. Тільки Він оживляє нас, роблячи небайдужими до болю і переживань інших людей і дає бажання ділитися тим скарбом, яким Він наповнив наше життя. Я вдячна Богу за те, що Він об'єднує людей з різних країн і міст навколо Своєї роботи. Слава Йому! ■

Якщо Ви зацікавлені у роботі над газетою і маєте бажання допомагати, звертайтеся за тел.: 76-72-34.

Над газетою працювали: Аня Мартинова, Оксана Миронюк, Наташа Бричук.